books2ebooks.eu

Wetterlind, Carl Johan

Blodbadet i Göteborg och bokhållaren Carl Johan Wetterlinds lefnadsöden : Fullständig skildring

Stockholm
1887

e-böcker från ditt bibliotek av
eBooks on Demand

digitaliserad av
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via http://books2ebooks.eulla boken.

- http://search.books2ebooks.eu/

WETTERLIND

Folklitt
Bioge
(P21)

KUNGL. BIBLIOTEKET
STOCKHOLM

Kungl. biblioteket
0 0000 000104751

Folklitt.
Biogr.
(Ord)

BLODBADET I GÖTEBORG

OCH

BOKHÅLLAREN CARL JOHAN WETTERLINDS

LEFNADSÖDEN.

FULLSTÄNDIG SKILDRING.

Pris 10 öre.

57/92
KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

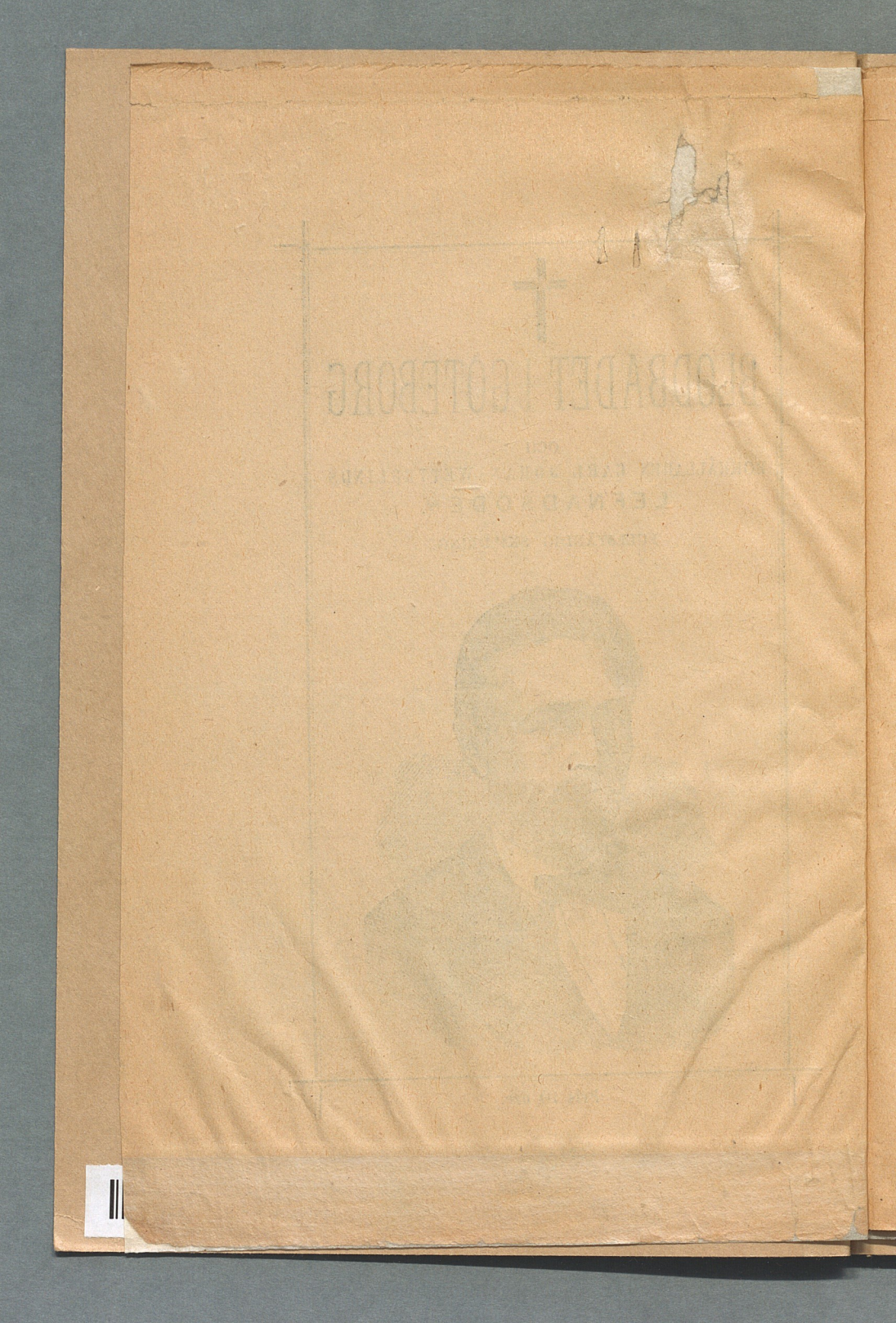

Det förskräckliga drama, som i dessa dagar utspelats i Göteborg, har ådragit sig en så stor uppmärksamhet, att vi icke tveka ett ögonblick att här lemna en fullständig redogörelse såväl öfver den sorgliga händelsen, som den olyckige hjelten uti densamma.

Vi vilja fatta oss kort, endast hålla oss till sak och kunna så mycket mer framlägga fakta, som vi mycket väl känna Wetterlinds lefnadssaga ända från dess början och till den stund, då dessa rader skrifvas.

I ett litet gulmåladt trähus, beläget i den del af Göteborg som kallas Stampen och strax invid vägen, som från jernvägstorget leder ut till nya kyrkogården, föddes den man, som i dessa dagar blifvit så sorgligt ryktbar, nemligen f. d. vägskrifvaren Carl Johan Wetterlind.

Han hade ingalunda något rikt hem, men lyckan var dock bofast under den låga takåsen.

Fadern var tullvaktmästare och hade i sin stad godt förtroende.

Ordentlig och punktig till ytterlighet gaf han sin unge son en så god uppfostran, som hans tillgångar det medgaf. Lille Carl Johan var hans ögonsten, och följden vardt också att gossen blef en smula borsskämd.

Föräldrakärleken är den, som mången annan kär

lek blind, och följaktligen fann Carl Johan lika förträfflig, hvilka skälmstycken han än företog sig.

Gossen sattes först i folkskolan, der han snart visade sig ega ett briljant räknehufvud, hvaröfver föräldrarne högeligen gladde sig.

Efter att här hafva inhemtat de första grunderna blef gossen vid 11 års ålder inskrifven vid allmänna läroverket i Göteborg.

Äfven här vann han sina lärares bästa vitsord, och det var t. o. m. frågan om, att han skulle uppfostras på några grossörers bekostnad, då fadrens tillgångar ej medgåfvo vidare utgifter för sonen. Men detta blef dock ingenting utaf — ty ödet hade annorlunda bestämdt. En underordnad syssla i "vågen" blef ledig, och till denna bestämdes Carl Johan.

Ända till sitt fjortonde år var gossen liflig och glad, ja, han var kry som ett vinterny, men vid denna tidpunkt inträdde en märklig förändring i den unge tullvaktmästaresonens väsen och lynne.

Ifrån att först hafva sprungit omkring med granngårdsbarnen under skämt och lekar, började Carl Johan draga sig tillbaka och syntes helst vilja vara ensam.

Man gissade att gossen möjligen kände sig sorgsen öfver att han icke var i tillfälle få fortsätta sina studier, utan i stället måste tänka sig ett långt och släpigt lif i vågen. Ty till någon mera bemärkt ställning kunde ju han med sitt ringa kunskapsmått aldrig komma.

Som sagdt, gossen fick en springpojkssyssla vid vågen och skötte sig bra. På lediga stunder sysselsatte han sig dels med läsning och dels med jagt. Denna senare sport blef hans favoritnöje, han var inom kort en passionerad söndagsjägare.

Och så gick tiden, under det Carl Johan Wetterlind skötte såväl sina tjensteåligganden som ock sina älsklingsnöjen.

Wetterlind var en i ordets fulla bemärkelse ung vacker karl och tillvann sig i icke ringa grad det täcka könets hyllning. För det samma blef han dock å sin sida märk-

värdigt kall, och han syntes med orubbligt lugn kunna trotsa både fägring och behag.

Dock skulle äfven hans timme slå.

Vid trettio års ålder blef Wetterlind, som inom parentes sagdt hade en briljant handstil, anförtrodd att lemna sjelfva vågdirektörens barn undervisning i skönskrifning.

Och som vågdirektören äfven egde en adertonårig dotter, den der icke vår blind för den unge skriflärarens ståtliga yttre, så kan man lätt finna hvad följden blef . . .

Den unga fina fröken tvekade ej att gifva tullvaktmästaresonen varma ögonkast, och det med den verkan att han i sin ordning blef alldeles förbryllad; han som förut varit kall som is.

Men länge varade ej deras kärlekslycka.

Vågdirektören märkte förhållandet. Wetterlind blef genast entledigad från sina befattningar, både som bokhållare och skriflärare.

Detta grämde honom djupt, ty han älskade verkligen flickan af hela sitt hjerta. Han kände sig bitter mot menniskorna och kunde knappt tåla sig sjelf.

Slumpen fogade så, att han erhöll ett litet arf från en slägting på moderns sida och detta satte honom i stånd att icke tröttna i den svåra kampen för tillvaron.

Han gjorde en resa till Berlin, der han vistades några år, men så längtade han åter till fosterjorden, och vid fylda 36 år hamnade han åter i fädernestaden.

Nu hade ödet fogat så, att den gamle vågdirektören aflidit, och hur man parlamenterade, så blef resultatet att den f. d, springpojken fick bokhållareplats vid jernvägen, der han förut under flere år haft sin verksamhet.

Men länge stannade ej Wetterlind på denna post. Efter tre års förlopp lemnade han densamma och bosatte sig långt ute i Majorna, först ner åt sjösidan till, men under de senaste 7 åren i det nu så sorgligt ryktbara hus, som bär n:r 107 qvart Z vid Gråbergsgatan.

Vid fyrtiotvå års ålder inflyttade alltså Wetterlind i denna byggnad.

Och sedan har han qvarbott der, dels sysselsatt med ren-

skrifning och för öfrigt lifnärande sig på räntan af sitt lilla kapital.

Wetterlind har på senaste tiden fört ett mycket supigt och oordentligt lefnadssätt och offrat betydligt med penningar.

Han hade ock längre tid visat sig besynnerlig till sinnet, grubblande och konstig, dock icke för andra farlig. De i huset boende hyste emellertid en viss fruktan för att — förr eller senare — hans besynnerliga sinnelag skulle välla någon skada, och då han tisdagen den 15 Febr. 1887 hade barrikaderat trappan som leder upp till vinden, funno de i huset boende att något galet var på färde.

Trappan svänger sig ruttt upp genom båda våningarne, och vid den öfversta afsatsen hade Wetterlind hopat en grind, flera bommar, pressenningar, plåt och annan bråte, som totalt afspärrade vinden för öfriga hyresgäster.

Ingen vågade närma sig honom, då han afvisade husets folk, som begärde passagen fri, hvadan man efterskickade polis.

Den patrullerande konstapeln n:r 139 Holm blef först budad att gå in; t. f. öfverkonstapeln A. Nordblom som tillfälligtvis passerade i civil drägt, följde med honom för att taga kännedom om saken. Båda två begåfvo sig uppför trappan.

Holm, såsom den uniformsklädde, inlät sig i samtal med den sinnessjuke, och anmodade honom vänligt att taga bort bråten samt vara sig följaktlig.

Wetterlind stirrade vildt på Holm och vägrade bestämdt att lemna platsen samt hotade att nedskjuta en hvar, som vågade komma upp. H. lät emellertid icke afskräcka sig, utan började bana väg.

Då smällde två skott, ett revolverskott och ett bössskott. Ett par tre hagel inträngde i ena sidan af Holms ansigte och kulan gick in vid ena örat och fastnade i nacken, hvarifrån den på aftonen utskars af läkare, utan att välla något men för framtiden.

Nordblom sökte nu såsom civilklädd under föregifvande att vara läkare få tillfälle att tala med den rasande och lät icke trots de redan fallna skotten, afhålla sig från att få bugt med Wetterlind, i det han sökte lugna honom och erbjuda honom vård. W. var emellertid döf för uppmaningen och affyrade ytterligare ett hagelskott, som träffade Nordblom i bröstet, men lyckligtvis endast genomträngde öfverrocken och ej förorsakade Nordblom vidare skada.

Då polisen nu såg sig urståndsatt att med lämpor uträtta något mot Wetterlind, hvilkens hela uppträdande förrådde att han ej så lätt ämnade ge sig, började man tänka på andra åtgärder att öfvervinna honom.

Man ämnade då tillvägagå mot W. på samma sätt som användts mot en person, hvilken för några år sedan å ett större kontor här inträngde med revelver för att tillvinga sig understöd, nemligen genom att anlita brandkårens hjelp och genom applicerandet af en kraftig vattenstråle få den rasande öfvervunnen.

Brandkåren alarmerades, en brandpost öppnades och slangen påsattes.

Emellertid ville icke brandmanskapet föra upp slangen genom trappan, hvadan öfverkonstapeln C. E. L. Larsson och klamparen Johan Gustaf Olsson, som bodde i närheten och modigt erbjöd sig att lemna polisen biträde, togo slangen om hand.

Innan de båda männen begåfvo sig upp å trappan, försågo de sig emellertid med ett tillfälligt skydd, bestående af stora jernplåtar, som de hade i ena handen, under det de med den andra förde strålröret.

Väl uppkommen nära barrikaden skulle Olsson titta öfver plåten för att rekognosera terrängen och få sigte på W., men genast som han blottade sitt hufvud, smälde ett skott, och Olsson var träffad och skyndade ned, svårt sårad och söndersliten i ena sidan af ansigtet.

Öfverkonstapeln Larsson stannade detta oaktadt modigt qvar och lät den kraftiga strålen spola, men kunde icke få sigte på Wetterlind, som antaligen gömt sig bakom den här uppdragna skorstenspipan.

Efter fruktlöst fortsatt sprutande ansåg Larsson lönlöst att längre hålla i dermed, då W. var oåtkomlig, och drog sig derför tillbaka.

Under tiden hade den sårade Olsson bortförts i den droska, som var ämnad åt den sinnessjuke, till Sahlgrenska sjukkuset, der det visade sig att hagelskottet sönderslitit venstra delen af ansigtet, förstört venstra ögat, näsan och munnen.

Emellertid utsattes vakt omkring huset, der den vansinnige nu fritt kunde husera. Likväl gjordes senare på eftermiddagen ett försök att med svafvelrökning få ut den rasande, men denne öppnade fönstret och lät röken gå ut.

Det sades att Wetterlind hade tillräckligt med lifsmedel i huset för den närmaste tiden, eftersom de utflyttade hade qvarlemnat matvaror, men för att komma i besittning af dem måste han lemna sitt tillhåll på vinden, hvilket skulle möjliggöra hans gripande.

Då G. H. T:s meddelare vid 2-tiden i onsdags e. m. besökte stället, voro förhållandena enahanda, enär den sinnessjuke Wetterlind fortfarande beherskade situationen och var ensam herskare i det utrymda huset. Utrökningsförsöket hade totalt misslyckats, då den vansinnige öppnade fönstren och lät röken gå ut.

Polis var posterad utanför och vattenslangar påskrufvade vattenposterna, redo att användas i händelse af behof.

Öfver allt på de närgränsande gatorna och de huset omgifvande bergen voro nyfikne i mängd samlade, afvaktande hvad hända skulle, och bland hopen hördes flere, hvilka mot belöning förklarade sig villiga att bemägtiga sig den vansinnige, som man sade emellanåt visat sig och hotat skjuta en hvar, som trängde in i huset.

Ordningsmakten kunde emellertid icke i saknad af order tillåta någon att utföra vare sig den ena eller andra planen, och icke heller är det säkert, att de "modige" i motsatt fall vidhållit sin föresats.

Man har bland annat tänkt, att några artillerister, iklädda jernrustningar, utan någon vidare fara skulle kunna gripa den obändige.

Man skrifver till oss i onsdags:

I belägringstillstånd kan man verkligen kalla den situation, hvari f. d. skrifvaren Carl Johan Wetterlind i sin galenskap försatt den del af förstaden Majorna, som ligger utanför Carl Johans kyrka. Stor oro och uppståndelse råder öfver allt, och stundligen ser man massor af folk tåga från staden och de andra förstäderna ut till platsen för den vansinniges bedrifter. Huset, hvari han befinner sig, är af öfriga hyresgäster utrymdt, och polisen, som oafbrutet håller vakt, har omgifvit dörrar och uppgångar med stängsel, så att ej någon kommer upp. Den vansinnige sjelf har för öfrigt omgifvit sig med barrikader, och från sin säkra ställning hotande förkunnat, att han ämnade skjuta ned den förste, som vågar närma sig. Att han är i stånd att utföra sin hotelse, derför tala de många skjutvapen, han innehar, och den mängd ammunition, han råder öfver.

Som jag i mitt förra bref nämnde, försökte man i går afton att röka ut honom, dervid ett större qvantitet svafvel antändes. Detta försök misslyckades dock alldeles, emedan han då öppnade alla fönstren.

Enda medlet återstår nu, nemligen att svälta ut honom, men detta torde komma att draga ut på tiden, enär han genom hyresgästernas besinningslösa rymning eger tillträde till alla lägenheter med matförråd och allt. Dessutom är han mycket vaksam och gifver noga akt på hvarje de belägrandes rörelse. Emellanåt visar han sig vid fönstren, och lärer han i går yttrat, att han ej ämnar skjuta på folkmassan. Dock är väl detta ej något att lita på.

Hur det förhåller sig med mannens sinnestillstånd, om han är vansinnig eller ej, är naturligtvis svårt att afgöra. Det förut refererade skulle ju gifva stöd för, att han verkligen är rubbad, men sammanställer man härmed en del förhållanden, som föregått sjelfva den hemska tilldragelsen, så skall man kunna luta åt det antagandet, att det hela är ett planlagdt uppträde, deri det verkliga vansinnet ej spelar stor roll.

Han hade nemligen på morgonen samma dag inne hos en familj i närheten ordnat skjutvapen och vidtagit en del

andra åtgärder, hvarförutom man märkt, att han, efter att hela dagar ha varit innestängd, hvarje afton gick ut och spatserade; ej heller har han tillåtit någon få tillträde till vinden under tre veckors tid.

Ett ytterligare stöd för denna åsigt är, att man emellanåt genom fönstren kan se honom sitta och läsa tidningar. Ej ens föräldrarne få tillträde, hvadan detta verkliga "lilla belägringstillstånd» torde någon tid fortfara, till stor förtjusning för Majornas gaminkår och sensationslystet folk.

När detta bref afsändes, umgås man med planen att söka gripa honom genom att två eller flera män uppträda på vinden iklädda stålharnesk, en plan, som ej är så oäfven blott den kan utföras. Den våldsamme sigtar nemligen särdeles väl, och komme naturligtvis dervid att genom skott åt ögonen söka oskadliggöra de harnesklädda.

Utanför formligen slogos personer ur arbetsklassen om att få gå upp och gripa mannen, enär en viss belöning sades vara utsatt för hans fängslande. Utan att man kunde hindra det, gingo två arbetskarlar upp i akt och mening att tränga in, men möttes af revolvermynningar — två skott smälde och träffade den ene i sidan och den andre i armen, hvarpå båda föllo ned. Dessa fördes till sjukhuset, der den ene redan aflidit.

Efter det en qvart förflutit, trängde sig en stor slagtardräng fram och gick upp att storma barrikaden, men detta försök aflopp olyckligt; han träffades nemligen af en revolverkula och sårades svårt. Nu stäfjades de djerfves mod. Just när jag afsänder brefvet, kommer bud att ytterligare en är sårad.

Till oss skrifves den 17 dennes.

Det blodiga drama, som i går väckte så mycken oro i sinnena och framkallade bestörtning i vissa kretsar, i synnerhet i granskapet, der den sorgliga händelsen tilldrog sig, kräfde i går under eftermiddagen ytterligare offer.

Oaktadt polisens bestämda förbud att beträda det afspärrade huset, företog sig ett antal artillerister att skaffa

sig tillträde. De trängde på och till dem sällade sig andra, som ville vara med om den vansinniges fasttagande.

Bland dessa senares tal voro också muraren Johan Alfred Lindberg och arbetskarlen August Strömberg.

Wetterlind mottog emellertid de påträngande på enahanda sätt som förut. Då de närmade sig, ljödo fyra skott tätt på hvarandra, dervid en kula träffade Lindberg i högra sidan och en hagelsvärm Strömberg i ansigtet; de två andra skottens kulor flögo öfver de öfrigas hufvud.

Artilleristerna läto emellertid ej afskräcka sig af det skedda utan stannade qvar.

Innan man alldeles lyckades i förehafvandet att afstyra de framträngande, skulle dock ty värr ett menniskolif falla offer för den af mordmani angripnes skjutningslystnad.

Om af nyfikenhet, eller för att vara med om att få fast på Wetterlind, hade 20-årige plåtslageriarbeten Frans Albert Jakobsson vid 5-tiden lyckats komma in i huset och äfven närmat sig platsen, derifrån den vansinnige afsköt sina projektiler.

Ett skott small, och kulan träffade Jakobsson mellan nyckelbenet och bröstet.

Blodet flödade ur det gapande såret, men Jakobsson egde dock så mycken kraft qvar, att han kunde springa ut och under rop: »han har skjutit på mig?» ila framåt gatan.

Han hann till den vid gatans sluttning belägna vattenposten, der han dignade ned och icke mäktade mera. Han fördes i en droska till Sahlgrenska sjukhuset, men innan droskan hunnit fram var Jakobsson död.

En hjertslitande scen egde rum på sjukhuset, der Jakobssons föräldrar och syskon funno sin så oväntadt bortryckte sons och broders lik.

I onsdags e. m. hade öfverläkaren vid hospitalet på Hissingen doktor J. K. Wikström infunnit sig vid skådeplatsen för olycksfallet. Han ansåg, att lämpligaste sättet för behandling af den med mordmani behäftade vansinnige

vore att lemna honom tills vidare i ro, enär han eljest skulle fortfara med att skjuta hvem helst som närmade sig.

Ifrågasatta försök att med inkastade brännare få hans uppmärksamhet fäst på andra föremål (för att under tiden öfvermanna honom) skulle icke inverka det allra minsta på honom med hans nuvarande sinnestillstånd. Dertill komme, att då han saknade vatten och hans födoämnen ej heller länge kunde räcka, man genom att afvakta några dagar skulle få honom fogligare.

Under sådana förhållanden fann polismästaren Elliot skäligt att ej vidtaga några andra åtgärder än att omgifva huset med ytterligare förstärkt bevakning och att hålla massan på längre afstånd.

Allt jemt gjordes dock nya anbud att tränga in till galningen, men polismästaren afvisade beständigt de gjorda förslagen. En f. d. artillerist erbjöd sig med tvärsäkerhet: »Får jag 100 kronor, skall jag ta fast karlen!» Då polismästaren förklarade, att han ej ansåg sig ha rätt att tillråda honom att vedervåga sitt lif — och i allt fall penningarne ju ej vore honom till gagn, då han sannolikt blefve skjuten, svarade karlen, att det ej gjorde något, emedan hans kamrater då finge dela dem.

På qvällen hade man sett Wetterlind tända ljus och gå fram och åter.

Under förmiddagens lopp har situationen varit oförändrad. Vid 12-tiden kastade några okynniga pojkar stenar från bergsknallar mot fönstren i ett af de gafvelrum, der Wetterlind vistas. Han tog emellertid saken lugnt och spikade bräder för det sönderslagna fönstret i stället för de krossade rutorna.

I fredags var situationen i fråga om den vansinnige Wetterlind oförändrad.

Från 1-tiden i middags till 5-tiden gjordes förberedelser att med två ångsprutor försöka drifva ut Wetterlind, som flere gånger i eftermiddag visat sig vid fönstren, utan att skjuta på någon.

Ingeniör Hakon Brunius erbjöd sig att med en elektriserad stång, som skulle stickas in genom den vansinniges fönster, döfva honom, hvarefter polismän, försedda med skarpladdade revolvrar, skulle gripa honom, men äfven detta öfvergafs. Å sjukhuset vårdade sårade är nu bättre.

Hvarje afton säger Wetterlind vid stängandet af fönstret: »adjö mitt herrskap, nu är föreställningen slut för i dag». Med revolver i hand går han ned på gatan för att hemta vatten. Han gör narr af hela Göteborgs polis, som icke vågar gripa honom.

Senaste telegrammet från Göteborg lyder:

Sedan det visat sig, att skyddsskärmarna till brandstegarne med lätthet kunna genomskjutas, har planen uppgifvits att genom sprutning utdrifva den vansinnige Wetterlind. Situationen är således alldeles oförändrad.

Wetterlind har ej varit synlig sedan i går, hvarför man ej vet, om han är lefvande eller död.

Ja, så står saken då detta skrifves, och man kan ej nog djupt beklaga de olyckliga offren som stupat för dårenmördaren.

Att Göteborgs poliskår, som vid flera andra tillfällen visat sig synnerligen förslagen och rädig, denna gång uppträdt temligen tafatt, det måste dock medgifvas.

Stockholm 1887, Nya Boktryckeriet.

Just som denna broschyr lägges i pressen ingår till oss följande telegram:

Göteborg den 20 Febr. 1887.

Med anledning af telegrafisk förfrågan i och för utgifvande af en broschyr rörande f. bokhållaren Carl Johan Wetterlind, få vi hans anhöriga intyga det han under de senaste fyra månaderna uppfört sig så att han ingalunda kunnat anses vara vid sina sinnens fulla bruk, hvadan det passerade må komma i sin rätta belysning och ej läggas honom för mycket till last.

M. G. Wetterlind. **Axel Ch. Wetterlind.**

Det porträtt af Carl Johan Wetterlind som vi här meddela är taget år 1882 — således i hans 44:e år.

K IBL.
7

10:

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

e-böcker från ditt bibliotek av

eBooks on Demand

digitaliserad av

Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden